

Jørgen Jensen (DKP):

Jeg må sige, at det er godt, at hr. Kaj Poulsen og centrum-demokraterne er tilfredse. Ellers må jeg sige, at det var en ynk at høre hr. Kaj Poulsen.

For det første er det allerede sagt, at vi som kommunister ikke er betækningsberettigede, og jeg ved derfor ikke, hvorfra hr. Kaj Poulsen har sin viden om, hvordan vi vil stemme.

Jeg skal lade være med at gå mere ind i det, blot sige, at argumentationen for forholdelse af antallet af medlemmer i kasserne, nemlig at det skulle give bedre kontakt, mildest talt er noget vrøvl. Hr. Kaj Poulsen er selv medlem af et forbund, som er gået over til at udbetale understøttelsen pr. check, som har vedtaget på den sidste kongres at ændre reglerne om, hvor tit man skal holde generalforsamling. Kan vi ikke blive fri for argumentationen om bedre kontakt til medlemmerne? Der kan være mange andre grunde til det, men dette er mildest talt noget vrøvl.

Jeg synes, at vi også skal erindre os, at baggrunden, vi behandler dette lovforslag på, er, at der er stigende arbejdsløshed. Lægger vi til det officielle tal dem, der frivilligt eller tvunget er gået på efterløn, de mange langtidsledige, som er blevet anvist et midlertidigt job, så har vi flere arbejdsløse end sidste år. Vi ved også alle sammen, at ungdomsarbejdsløsheden stiger, og vi ved, at det er et stort problem, og det har også noget med holdningen til de stramninger, der ligger i dette forslag, at gøre. Det er da rigtigt, at man under udvalgsbehandlingen og det forlig, der er indgået, har ændret det, forbedret det lidt, lettet lidt på de stramninger, der var, men målsigtet er fortsat at spare penge, det er fortsat at stramme. Vi skal ikke glemme, at det var det, der var formålet med det.

Vi støtter ændringsforslaget om, at man skal give de selvstændiges ægtefæller den samme ret til understøttelse. Jeg vil da godt spørge: hvor er det, man vil spare de penge? I forliget står der, at de 50 mill. kr. skal tilvejebringes ved besparelser inden for arbejdsministeriets område. Hvor er det, man vil spare? Er det på den efteruddannelse, der er mulighed for inden for arbejdsministeriets område? Er det på arbejdstilsynets virksomhed, sikkerhed og sundhed, der skal spares? Er det understøttelsessatserne, der skal spares

på? Vi har ikke fået noget at vide om det. Jeg tvivler på, at det er på arbejdsretten eller nogle af de andre steder, man vil spare, og derfor har jeg den klare opfattelse, at arbejdsministeren her har solgt interesser, som man ikke burde sælge for at få dette forslag igennem.

Ellers vil jeg gerne sige, at der i forslaget er både skidt og kanel, som det allerede er sagt. Vi glemmer ikke, at der er positive ting, og derfor skal jeg nok gentage dem, også for at hr. Kaj Poulsen ikke skal være i tvivl om, at vi godt ved det og også godt vil støtte det og tidligere har stillet forslag om akkurat de samme ting, men da er det blevet afvist af hr. Kaj Poulsen, velsagtens fordi han ikke har nogen interesse for de arbejdsløses situation.

Jeg skal pege på, at vi synes, det er rimeligt, at man ændrer forholdene for dem, der får understøttelse inden for områder, hvor de bliver tvunget ud i konflikt. Vi synes, det er positivt. Vi synes bare, at det skulle omfatte alle konflikter, men det er et skridt på vejen.

Vi synes også, det er positivt, at de langtidsledige, der er kommet i arbejde, får dagpenge. Vi mener, det havde været rigtigt, hvad vi har foreslået tidligere, at man gav dem en procentdel af deres dagpenge; så havde man i og for sig fritaget dem for at skulle gå ned i kassen. Det havde været rimeligt og rigtigt, og det havde stillet dem lige med dem, der var i arbejde.

Vi mener også, at det er rigtigt at forhøje arbejdsgiverbidraget; det vil være naturligt at gøre det.

Ligestillingen af de selvstændiges ægtefæller mener vi også er rimelig, men der er altså nogle negative ting, som overskygger det.

Angående rådighedsbegrebet legaliserer man de ulovligheder, der hidtil er begået i administrationen. Dette, at man ikke har lov til at tage kompetencegivende uddannelse, mens man er ledig, er jo i virkeligheden en uhyrlighed. Jeg skal erindre om det, ombudsmanden har sagt. Det er jo fantastisk, at et menneske, som har arbejde, må benytte sin fritid om aftenen eller om dagen, hvornår man nu vil arbejde, til at uddanne sig, men ikke må det, hvis det bliver ledigt. Det er en diskriminering, som er unødvendig.

Og så ved jeg godt, at ministeren vil sige: ja men det ændrer ikke noget ved praksis. Nej, men praksis var også forkert, og praksis var også ulovlig, og derfor er det urimeligt,